Temps Ordinari - Trenta-quatrè diumenge (Jesucrist Rei)

Per DavidG el dl., 16/11/2026 - 00:00

Ez 34,11-12.15-17
1Co 15,20-26.28
Mt 25,31-46

Avui celebrem Jesucrist, rei de tot el món, rei de l'Univers, rei de tota la Creació. Per disposar-se a viure aquesta culminació de l'Any Litúrgic pot ajudar una senzilla recerca de l'origen de les paraules "món", "univers" i "creació".

La paraula "món" etimològicament significa allò que és net, ordenat, elegant... Als ulls de Déu, tot és essencialment bo i ningú li traurà la dignitat que li concedeix la seva mirada. L'esguard regi de Jesús fa bell el món.

La paraula "univers" significa allò que es dirigeix cap a la unitat. I aquest és el desig de Déu: que tots siguin ú (Jn 17,21). Un desig que també volem fer nostre en ordenar tot el que som i tenim, fins a trobar en Ell repòs. El Rei és el referent vers el que ens movem i som, i el que ens fa sentir unificats.

La paraula "creació" no sols ens remet a l'origen de totes les coses en Déu, sinó també a la cura -cria- necessària, tant en la proximitat com en la quotidianitat. Jesús és Rei de la Creació perquè n'és el creador i el criador.

Junt amb aquests conceptes de la litúrgia, les lectures d'avui també ens proposen la imatge d'un Déu proper com ho és el pastor amb les seves ovelles. ¡Quina paradoxa parlar de la reialesa de Déu a partir d'un ofici tan poc considerat en la societat del temps de Jesús! Però, Jesús, i la primera comunitat cristiana, varen trobar en aquest ofici una bona manera de donar a entendre qui és Déu, com de regi i de real és el seu amor pel món, per l'Univers i per tota la Creació.

Ezequiel ho posa en boca de Déu: jo mateix buscaré les meves ovelles i en faré el recompte, el dia que les ovelles es troben dispersades. I les recolliré de tots els llocs on s'havien dispersat el dia de núvols i boira. Jo mateix faré pasturar les meves ovelles, i jo mateix les duré a reposar. Buscaré l'ovella perduda, faré tornar la que s'havia allunyat, embenaré la que s'havia fet mal, faré posar bona la malalta mantindré les grasses i robustes, les pasturaré totes amb justícia. (Cf. Ez 34)

L'expressió "jo mateix" es va repetint en el text profètic, com la tornada d'una cançó, i deixa clares la proximitat, la delicadesa i la cura de qui tant ens estima. El compromís de fidelitat per part del Pastor queda reblat amb el "jo mateix judicaré entre l'un i l'altre, ja que la proximitat de Déu va de la mà amb l'atenció personal i diferenciada, fent-nos entendre qui som de debò a ulls de Déu.

Solem atribuir un rerefons jurídic a l'Evangeli d'avui i l'anomenem "el judici final". Hem escoltat que al final del temps, el Senyor separarà uns i altres, emetrà un veredicte sobre ells, acollint joiosament els uns i fent fora els altres. Al fil del que hem sentit a les lectures anteriors, podem fent un gir posant en primer terme quant pròxim es fa Déu amb la seva mirada sobre cadascun de nosaltres. Ell coneix l'entitat del que fem o deixem de fer i ens revela quan la nostra acció és essencialment estimar com ell estima i quan no. En efecte, a cada instant som interpel·lats sobre el que ens mou de debò: la realitat de l'amor a Crist o la irrealitat del tancament en un mateix. A cada instant som convidats a una lliure decisió que ens porta a tenir cura del Regne de Déu, del seu jardí, de la seva família, del nostre nom inscrit al cel... Una cura pel Regne de qui arriba a identificar-se amb els afamats, els assedegats, els nus, els empresonats o els malalts. Ell ens diu: Ja tens cura dels teus germans?, dels qui, com tu, son fills meus?, de mi mateix que soc Senyor de tot, de tots i cadascun? Tots ells -i jo en ells- estan desatesos. A tu t'encarrego d'alliberar-los de les seves pors i dels seus esclavatges.

Aquest és el voler del Rei del món, de l'Univers i de tota la Creació. Amb aquesta festa culmina el nostre any litúrgic. Adrecem les nostres passes amb Ell vers Déu Pare.

ETIQUETES
MÓN CREACIÓ UNIVERS PASTOR JUDICI